

ANNEX IV**Malalties de declaració obligatòria**

- a) Influença aviària.
- b) Malaltia de Newcastle.

ANNEX V**1. Control serològic per a la detecció d'anticossos de la malaltia de Newcastle en ocells de corral**

1r Presa de mostres de sang. Els ocells de corral subjectes a les condicions d'aquest annex han de procedir de bandades de les quals s'hagin obtingut mostres de sang procedents d'almenys 60 ocells agafats a l'atzar i que hagin estat examinats mitjançant la prova d'inhibició de l'hemaglutinació (IH) d'acord amb el procediment que figura a l'apartat 2.

2n Procediment: el que estableix el capítol IV de l'annex II del Reial decret 1988/1993, de 12 de novembre, pel qual s'estableixen mesures per a la lluita contra la malaltia de Newcastle.

3r Interpretació dels resultats. L'antigen utilitzat ha d'influir en el nivell a partir del qual es considera que el sèrum és positiu: en el cas de 4 unitats d'hemaglutinació, un sèrum és positiu quan mostri un títol igual o superior a 2⁴; tractant-se de 8 unitats d'hemaglutinació, el sèrum és positiu quan tingui un títol igual o superior a 2³.

2. Aïllament del virus de la malaltia de Newcastle en ocells d'escorxador

Els ocells de corral subjectes a les condicions d'aquest annex han de procedir de bandades que hagin estat sotmeses a una prova per detectar la presència del virus de la malaltia de Newcastle amb resultats negatius, i sense que s'hagi aïllat cap virus, d'acord amb el següent procediment:

1r Presa de mostres. S'han d'agafar com a mínim 60 mostres que incloguin hisops de cloaca o excrements de cada una de les bandades.

2n Tractament de les mostres. No es poden ajuntar més de cinc mostres. El tractament d'aquestes s'ha d'efectuar de conformitat amb els apartats 2 i 3 del capítol I de l'annex II del Reial decret 1988/1993.

3r Aïllament del virus en ous embrionats d'ocells de corral. S'ha d'efectuar de conformitat amb el capítol II de l'annex II del Reial decret 1988/1993.

ANNEX VI

Control serològic anual per a la detecció d'anticossos de la malaltia de Newcastle a les bandades d'ocells de corral de cria dels Estats membres o de les regions dels Estats membres que hagin assolit l'estatut d'Estat membre o regió que no practica la vacunació contra la malaltia de Newcastle.

1. Presa de mostres de sang. Una vegada l'any, s'han de prendre mostres de totes les bandades d'ocells de cria de la manera següent: les mostres de sang han de procedir d'almenys 60 ocells agafats a l'atzar i que hagin estat examinades mitjançant la prova d'inhibició de l'hemaglutinació (IH) d'acord amb el procediment que figura a l'apartat 2.

2. Procediment: el que descriu l'apartat 2 de l'annex V d'aquest Reial decret.

3. Interpretació dels resultats. Segons estableix l'apartat 1.3r de l'annex V d'aquest Reial decret.

ANNEX VII

Laboratori nacional de referència: Laboratori Central de Veterinària, de Madrid-Algete.

**MINISTERI DE SANITAT
I CONSUM****23507** *CORRECCIÓ d'errades al Reial decret 1662/2000, de 29 de setembre, sobre productes sanitaris per a diagnòstic «in vitro».* («BOE» 102, de 29-4-1999.)

Havent observat errades en el Reial decret 1662/2000, de 29 de setembre, sobre productes sanitaris per a diagnòstic «in vitro», publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 235, de 30 de setembre de 2000, i en el suplement número 10, de 18 d'octubre de 2000, es procedeix a fer-ne les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 753, disposició addicional vuitena, apartat 4.a), segona columna, on diu: «... l'annex X i...», ha de dir: «... l'annex VII i...». I a l'apartat 4.b), penúltima línia, on diu: «... de l'annex X.», ha de dir: «... de l'annex VII, excepte l'apartat 2.4.».

CAP DE L'ESTAT**23659** *LLEI ORGÀNICA 7/2000, de 22 de desembre, de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, i de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, en relació amb els delictes de terrorisme* («BOE» 307, de 23-12-2000.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots el qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

I

La Llei és l'instrument més valuós amb què compta l'Estat de dret perquè els drets i les llibertats dels ciutadans proclamats per la Constitució siguin reals i efectius.

Essent això especialment rellevant davant el terrorisme, els poders públics han d'afrontar que els comportaments terroristes evolucionen i busquen evadir l'aplicació de les normes aprofitant les seves esclertes i complexitats interpretatives. Tant més si es considera que, com més avança la societat guanyant espais de llibertat davant el terror, més nombroses i variades són les actuacions terroristes que intenten evitar, atemorint directament cada ciutadà o, en el seu conjunt, els habitants d'una població o els membres d'un col·lectiu social, polític o professional, que es desenvolupi amb normalitat la convivència democràtica i que la mateixa societat s'enforteixi i imposi l'esmentada convivència, eradicant les greus i il·legítimes conductes que la pertorben.

Per donar una resposta efectiva a aquestes necessitats des de l'ordenament jurídic, mitjançant els instruments ordinaris que la nostra Constitució admet i dema-

na, la present Llei reforma algunes de les disposicions de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, així com de la Llei 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, per les raons i amb els continguts que més endavant es detallen.

L'estructura del present text normatiu és senzilla, amb un primer article que conté totes les modificacions que afecten el Codi Penal i un article segon que detalla els canvis que afecten la Llei reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

II

Els preceptes del Codi Penal que es modifiquen són els articles 40, 266, 346, 351, 504, 505, 551, 577, 578 i 579. Convé, tanmateix, referir-s'hi examinant breument les línies bàsiques que resumeixen aquesta reforma.

En primer terme, cal esmentar la modificació de l'article 577, que s'ocupa del denominat «terrorisme urbà». En la redacció actual, l'article esmentat tipifica les accions dels que, sense pertànyer a cap banda armada, en comparteixen les finalitats i contribueixen a subvertir l'ordre constitucional o a alterar greument la pau pública. L'experiència demostra, tanmateix, que aquestes previsions no compleixen l'objectiu perseguit. D'una banda, perquè els esdeveniments de terrorisme urbà només es consideren com a tals en el cas que existeixi risc per a la vida o la integritat física de les persones. D'altra banda, perquè la legislació actual no facilita que es condemni els qui, intervenint en aquestes accions, porten, no ja els explosius o les armes que provoquen incendis o destrosses, sinó només els components necessaris per provocar l'explosió.

Davant aquestes complexitats, la nova redacció de l'article 577, partint del fet que, segons es diu ara expressament, aquestes accions no es limiten a danyar béns materials individuals o col·lectius, sinó que persegueixen atemorir tota una població o col·lectiu per afavorir les finalitats terroristes, i a posar en entredit amb això valors constitucionals que, com el respecte a la vida o a la dignitat de les persones o la mateixa llibertat, han de ser objecte de la màxima protecció, incorpora el delictes de danys a l'elenc dels que enumera l'esmentat precepte i resol els dubtes interpretatius sobre la tinença d'explosius utilitzats per cometre actes de terrorisme.

En lògica consonància amb això, es modifiquen els articles 266, 346 i 351 del Codi, agreujant els delictes de danys causats per incendi, explosió o amb risc per a les persones, i cobrint determinades llacunes tècniques apreciades en la redacció actual.

III

La introducció d'un nou tipus penal d'exaltació del terrorisme en el nou article 578 del Codi Penal es dirigeix a sancionar els qui enalteixin o justifiquin per qualsevol mitjà d'expressió pública o difusió els delictes de terrorisme o els qui participin en la seva execució, o la realització d'actes que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes dels delictes terroristes o dels seus familiars.

Les accions que aquí es penalitzen, amb independència del que disposa l'article 18 del mateix Codi, constitueixen no només un reforç i un suport a actuacions criminals molt greus i a la seva sostenibilitat i perdurabilitat, sinó també una altra manifestació molt notòria de com per vies diverses generarà el terror col·lectiu per fer avançar les finalitats terroristes.

No es tracta, amb tota evidència, de prohibir l'elogi o la defensa d'idees o doctrines, per més que aquestes

s'allunyin del marc constitucional o fins i tot el posin en qüestió, ni, menys encara, de prohibir l'expressió d'opinions subjectives sobre esdeveniments històrics o d'actualitat. Al contrari, es tracta d'una cosa tan senzilla com perseguir l'exaltació dels mètodes terroristes, radicalment il·legítims des de qualsevol perspectiva constitucional, o dels autors d'aquests delictes, així com les conductes especialment perverses dels qui calumniem o humilien les víctimes mentre incrementen l'horror dels seus familiars. Actes tots ells que produeixen perplexitat i indignació en la societat i que mereixen un clar retret penal.

La incorporació d'aquest nou delictes a l'article 578 origina la reforma dels anteriors articles 578 i 579, que ara es refonen en el nou article 579, amb algunes modificacions que s'examinen a continuació.

IV

També mitjançant la introducció de nous tipus penals es pretén atorgar més protecció jurídica als membres de les corporacions locals, legítimament elegits, i als plens que celebren per a l'exercici de les funcions de la corporació. Amb aquesta finalitat, s'incorpora un nou article 505 al Codi Penal, que sanciona les perturbacions greus que es provoquin en les sessions plenàries d'aquestes corporacions, i es modifica l'apartat 2 de l'article 551 per definir com a atemptat a l'autoritat el que es du a terme contra els seus membres, en termes similars a la protecció que el Codi atorga als membres d'altres institucions.

Com a conseqüència de la inclusió del nou article 505, es modifica també l'article 504, que ara refon, en paràgrafs separats, els anteriors articles 504 i 505, sobre injúries o amenaces greus a diverses institucions.

Amb el mateix propòsit de reforçar les institucions democràtiques i representatives i la dignitat de la funció que legítimament correspon als qui resulten elegits pels seus conciutadans i amb la finalitat d'adequar les penes a la naturalesa dels delictes comesos, s'ha considerat necessari limitar la possibilitat que qui resulti condemnat per delictes de terrorisme i que, per tant, ha atemptat greument contra la democràcia i el mateix Estat de dret accedeixi immediatament a càrrecs públics representatius. Per això, la pena d'inhabilitació absoluta, configurada en el Codi Penal fins a aquesta data com a pena accessòria en els delictes de terrorisme, s'introdueix com a pena principal amb una durada de sis a vint anys a l'apartat segon del nou article 579.

V

Finalment, a l'article segon d'aquesta Llei, s'introdueix una modificació a la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, de responsabilitat penal dels menors, que es tradueix en la incorporació d'una nova disposició addicional —i en la consegüent modificació tècnica d'alguns preceptes afectats per aquesta disposició—, que té per finalitat reforçar l'aplicació dels principis inspiradors de la Llei esmentada als menors implicats en delictes de terrorisme, així com conciliar aquests principis amb altres béns constitucionalment protegits als quals ja s'ha fet al·lusió reiteradament en aquesta exposició i que aquí es veuen particularment afectats per la participació creixent de menors, no només en les accions de terrorisme urbà, sinó en la resta de les activitats terroristes.

No es tracta, en conseqüència, d'exceptuar aquests menors de l'aplicació de la Llei 5/2000, ni tampoc d'ajornar-ne o graduar-ne l'entrada en vigor, prevista per al pròxim 13 de gener de 2001, sinó d'establir les mínimes especialitats necessàries perquè l'enjudiciament de les conductes dels menors responsables de delictes

terroristes es faci en les condicions més adequades a la naturalesa dels supòsits que s'enjudicien i a la transcendència que tenen per al conjunt de la societat, mantenint sense excepció totes les garanties processals especials que, per als menors, estableix la Llei 5/2000, i perquè l'aplicació de les mesures rehabilitadores, especialment valuoses i complexes respecte de conductes que posen radicalment en qüestió els valors més elementals de la convivència, es pugui desenvolupar en condicions ambientals favorables, amb suports tècnics especialitzats, i per un temps suficient per fer eficaç el procés rehabilitador.

A això responen l'articulació a l'Audiència Nacional d'un jutge central de menors [apartats a) i b)], la possible prolongació dels terminis d'internament [apartat c)] i la previsió de l'execució de les mesures d'internament que l'Audiència acordi amb el suport i el control del personal especialitzat que el Govern posi a disposició i sota direcció de la mateixa Audiència Nacional [apartats c) i d)]. Tot això, sense més modificacions de les facultats que la Llei 5/2000 atribueix en aquests procediments a jutges i fiscals, que mantenen un ampli marge per discriminar, d'acord amb la diferent gravetat de les conductes, el temps de durada de l'internament, i per flexibilitzar el règim del menor, mitjançant modificació, suspensió o substitució de la mesura imposada, especialment referent als menors de setze anys.

De la mateixa manera que, segons s'acaba d'assenyalar, es considera convenient establir un tractament diferenciat entre els menors de setze anys i els d'edats compreses entre els setze i els divuit anys, es consolida el que, d'altra banda, ja es dedueix del que disposa l'article 4 de la Llei reguladora de la responsabilitat penal dels menors, que és el fet que no és procedent aplicar aquesta norma als joves més grans de divuit anys.

Finalment, i a conseqüència de les modificacions de la Llei 5/2000, previstes en aquesta Llei, relatives al Jutjat Central de Menors, els articles tercer i quart modifiquen, respectivament, la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, i la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial.

Article primer. *Modificacions de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

Els articles 40, 266, 346, 351, 504, 505, 551, 577, 578 i 579 de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, es modifiquen en els termes següents:

Primer. Es modifica l'article 40, que queda redactat en els termes següents:

«La pena d'inhabilitació absoluta té una durada de sis a vint anys, llevat del que excepcionalment disposin altres preceptes del present Codi; les d'inhabilitació especial, de sis mesos a vint anys; la de suspensió d'ocupació o càrrec públic, de sis mesos a sis anys; la de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors i la de privació del dret a la tinença i port d'armes, de tres mesos a deu anys; la de privació del dret a residir o acudir a determinats llocs, de sis mesos a cinc anys, i la de treballs en benefici de la comunitat, d'un dia a un any.»

Segon. Es modifica l'article 266, que queda redactat en els termes següents:

«1. Es castiga amb la pena de presó d'un a tres anys qui cometi els danys que preveu l'article 263 mitjançant incendi, o provocant explosions o utilitzant qualsevol altre mitjà de potència destruc-

tiva similar, o posant en perill la vida o la integritat de les persones.

2. Es castiga amb la pena de presó de tres a cinc anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos qui cometi els danys que preveu l'article 264, en qualsevol de les circumstàncies que esmenta l'apartat anterior.

3. Es castiga amb la pena de presó de quatre a vuit anys qui cometi els danys que preveuen els articles 265, 323 i 560, en qualsevol de les circumstàncies que esmenta l'apartat 1 d'aquest article.

4. En qualsevol dels supòsits que preveuen els apartats anteriors, quan es cometin els danys amb concurrència de la provocació d'explosions o la utilització d'altres mitjans de potència destructiva similar i, a més, es posi en perill la vida o la integritat de les persones, la pena s'imposa en la seva meitat superior.

En cas d'incendi és aplicable el que disposa l'article 351.»

Tercer. S'addiciona a l'article 346 l'incís següent, al final del seu paràgraf primer:

«Quan no concorri aquest perill, es castiguen com a danys previstos en l'article 266 d'aquest Codi.»

Quart. S'addiciona a l'article 351 un segon paràgraf, del tenor següent:

«Quan no concorri aquest perill per a la vida o la integritat física de les persones, els fets es castiguen com a danys previstos en l'article 266 d'aquest Codi.»

Cinquè. Es modifica l'article 504, que queda redactat en els termes següents:

«1. Incorren en la pena de multa de dotze a divuit mesos els que calumniïn, injuriïn o amenacin greument el Govern de la Nació, el Consell General del Poder Judicial, el Tribunal Constitucional, el Tribunal Suprem o el Consell de Govern o el Tribunal Superior de Justícia d'una comunitat autònoma.

El culpable de calúmnies o injúries d'acord amb el que disposa el paràgraf anterior queda exempt de pena si es donen les circumstàncies que preveuen, respectivament, els articles 207 i 210 d'aquest Codi.

S'imposa la pena de presó de tres a cinc anys als qui emprin força, violència o intimidació per impedir als membres dels esmentats organismes d'assistir a les seves reunions respectives.

2. Els qui injuriïn o amenacin greument els exèrcits, classes o cossos i forces de seguretat són castigats amb la pena de multa de dotze a divuit mesos.

El culpable de les injúries previstes en el paràgraf anterior queda exempt de pena si es donen les circumstàncies que descriu l'article 210 d'aquest Codi.»

Sisè. Es modifica l'article 505, que queda redactat en els termes següents:

«Incorren en la pena de presó de sis mesos a un any els qui, sense ser membres de la corporació local, pertorbin de forma greu l'ordre dels seus plens i impedeixin el desenvolupament de l'ordre del dia previst, l'adopció d'acords o causin disorders que tinguin per objecte manifestar el suport a bandes armades, organitzacions o grups terroristes.»

Setè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 551, que queda redactat en els termes següents:

«2. No obstant el que preveu l'apartat anterior, si l'autoritat contra la qual s'atempta és membre del Govern, dels consells de Govern de les comunitats autònomes, del Congrés dels Diputats, del Senat o de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, de les corporacions locals, del Consell General del Poder Judicial o magistrat del Tribunal Constitucional, s'imposa la pena de presó de quatre a sis anys i multa de sis a dotze mesos.»

Vuitè. Es modifica l'article 577, que queda redactat en els termes següents:

«Els qui, sense pertànyer a cap banda armada, organització o grup terrorista, i amb la finalitat de subvertir l'ordre constitucional o d'alterar greument la pau pública, o la de contribuir a aquestes finalitats atemorint els habitants d'una població o els membres d'un col·lectiu social, polític o professional, cometin homicidis, lesions de les tipificades en els articles 147 a 150, detencions il·legals, segrestos, amenaces o coaccions contra les persones, o duguin a terme qualssevol delictes d'incendis, estralls, danys dels tipificats en els articles 263 a 266, 323 o 560, o tinença, fabricació, dipòsit, tràfic, transport o subministrament d'armes, municions o substàncies o aparells explosius, inflamables, incendiaris o asfixiants, o dels seus components, es castiguen amb la pena que correspongui al fet comès en la seva meitat superior.»

Novè. Es modifica l'article 578, que queda redactat en els termes següents:

«L'enaltiment o la justificació per qualsevol mitjà d'expressió pública o difusió dels delictes compresos en els articles 571 a 577 d'aquest Codi o dels qui hagin participat en la seva execució, o la realització d'actes que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes dels delictes terroristes o dels seus familiars es castiga amb la pena de presó d'un a dos anys. El jutge també pot acordar en la sentència, durant el període de temps que ell assenyali, alguna o algunes de les prohibicions que preveu l'article 57 d'aquest Codi.»

Desè. Es modifica l'article 579, que queda redactat en els termes següents:

«1. La provocació, la conspiració i la proposició per cometre els delictes previstos en els articles 571 a 578 es castiguen amb la pena inferior en un o dos graus a la que correspongui, respectivament, als fets que preveuen els articles anteriors.

2. Els responsables dels delictes que preveu aquesta secció, sens perjudici de les penes que corresponguin d'acord amb els articles precedents, també es castiguen amb la pena d'inhabilitació absoluta per un temps superior entre sis i vint anys al de la durada de la pena de privació de llibertat imposada, si s'escau, en la sentència, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre dels comesos i les circumstàncies que concorrin en el delinqüent.

3. En els delictes que preveu aquesta secció, els jutges i tribunals, raonant-ho en sentència, poden imposar la pena inferior en un o dos graus a la que assenyala la Llei per al delicte de què es tracta, quan el subjecte hagi abandonat voluntàriament les seves activitats delictives i es presenti a les autoritats confessant els fets en els quals hagi participat i a més col·labori activament amb aques-

tes per impedir la producció del delicte o coadjuvi eficaçment en l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables o per impedir l'actuació o el desenvolupament de bandes armades, organitzacions o grups terroristes a què hagi pertangut o amb qui hagi col·laborat.»

Article segon. *Modificació de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.*

Es modifiquen els articles 7 i 9 i s'incorpora una disposició addicional a la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, en els termes següents:

Primer. S'addiciona una nova lletra n) a l'apartat 1 de l'article 7, amb la redacció següent:

«n) Inhabilitació absoluta. De conformitat amb el que preveu la disposició addicional quarta, la mesura d'inhabilitació absoluta produeix la privació definitiva de tots els honors, ocupacions i càrrecs públics sobre el qual recaigui, encara que siguin electius; així com la incapacitat per obtenir-los o qualssevol altres honors, càrrecs o ocupacions públiques, i la de ser elegit per a càrrec públic, durant el temps de la mesura.»

Segon. Els paràgrafs primer i tercer de la regla 5a de l'article 9 queden redactats en els termes següents:

«5a Excepcionalment, quan els supòsits previstos a la regla anterior revesteixin gravetat extrema, apreciada expressament en la sentència, el jutge ha d'imposar una mesura d'internament de règim tancat d'un a cinc anys de durada, complementada successivament per una altra mesura de llibertat vigilada amb assistència educativa fins a un màxim de cinc anys més. Només es pot fer ús del que disposen els articles 14 i 51.1 d'aquesta Llei una vegada transcorregut el primer any de compliment efectiu de la mesura d'internament. Tot això sens perjudici del que preveu la disposició addicional quarta.»

«Als efectes d'aquest article, s'entenen sempre supòsits d'extrema gravetat aquells en què s'aprecii reincidència.»

Tercer. S'introdueix una nova disposició addicional quarta a la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, amb la redacció següent:

«Disposició addicional quarta. *Aplicació als delictes que preveuen els articles 138, 139, 179, 180, 571 a 580 i els altres sancionats en el Codi Penal amb pena de presó igual o superior a quinze anys.*

1. El que disposa l'article 4 d'aquesta Llei orgànica no és aplicable als més grans de divuit anys imputats en la comissió dels delictes a què es refereix aquesta disposició addicional.

2. Als imputats en la comissió dels delictes esmentats a l'apartat anterior, menors de divuit anys, se'ls apliquen les disposicions de la present Llei orgànica, amb les especialitats següents:

a) La competència per conèixer dels delictes que preveuen els articles 571 a 580 del Codi Penal correspon al Jutjat Central de Menors de l'Audiència Nacional, les actuacions i sentències del qual poden ser objecte de recurs d'apel·lació davant la Sala corresponent de la mateixa Audiència. Les sen-

tències dictades en apel·lació per l'Audiència Nacional poden ser objecte de recurs en cassació d'acord amb el que disposa l'article 42 d'aquesta Llei orgànica. El Govern ha de promoure la necessària adequació de l'estructura de l'Audiència Nacional, de conformitat amb el que preveu la disposició final segona, apartat 1, d'aquesta Llei orgànica.

b) Els procediments competència de l'Audiència Nacional no poden ser objecte d'acumulació amb altres procediments instruits en l'àmbit de la jurisdicció de menors, siguin o no els mateixos els subjectes imputats.

c) Quan algun dels fets comesos sigui dels que preveu aquesta disposició addicional i el responsable del delicte sigui més gran de setze anys, el jutge ha d'imposar una mesura d'internament en règim tancat d'un a vuit anys, complementada, si s'escau, per una altra mesura de llibertat vigilada, fins a un màxim de cinc anys, amb el compliment dels requisits que estableix el paràgraf segon de la regla 5a de l'article 9 d'aquesta Llei orgànica. En aquest supòsit només es pot fer ús de les facultats de modificació, suspensió o substitució de la mesura imposada a què es refereixen els articles 14, 40 i 51.1 d'aquesta Llei orgànica, quan hagi transcorregut, almenys, la meitat de la durada de la mesura d'internament imposada.

Si els responsables d'aquests delictes són menors de setze anys, el jutge ha d'imposar una mesura d'internament en règim tancat d'un a quatre anys, complementada, si s'escau, per una altra mesura de llibertat vigilada, fins a un màxim de tres anys, amb el compliment dels requisits que estableix el paràgraf segon de la regla 5a de l'article 9 d'aquesta Llei orgànica.

No obstant el que preveuen els dos paràgrafs anteriors, la mesura d'internament en règim tancat pot assolir una durada màxima de deu anys per als més grans de setze anys i de cinc anys per als menors d'aquesta edat, quan siguin responsables de més d'un delicte, algun dels quals estigui qualificat de greu i sancionat amb pena de presó igual o superior a quinze anys dels delictes de terrorisme compresos entre els articles 571 a 580 del Codi Penal.

Quan es tracti dels delictes que preveuen els articles 571 a 580, el jutge, sens perjudici d'altres mesures que corresponguin d'acord amb aquesta Llei orgànica, també ha d'imposar la mesura d'inhabilitació absoluta per un temps superior entre quatre i quinze anys al de la durada de la mesura d'internament en règim tancat imposada, atenent proporcionalment la gravetat del delicte, el nombre dels comesos i les circumstàncies que concorrin en el menor.

d) L'execució de la detenció preventiva, de les mesures cautelars d'internament o de les mesures imposades en la sentència es porta a terme als establiments i amb el control del personal especialitzat que el Govern posi a disposició de l'Audiència Nacional, si s'escau, mitjançant conveni amb les comunitats autònomes.

e) L'execució de les mesures imposades pel jutge central de menors o per la Sala corresponent de l'Audiència Nacional és preferent sobre les imposades, si s'escau, per altres jutges o sales de menors.

f) Els fets delictius i les mesures que preveu aquesta disposició prescriuen d'acord amb les normes contingudes en el Codi Penal.

g) La referència de l'últim incís de l'apartat 4 de l'article 17 i totes les altres que conté la present

Llei al jutge de menors s'entenen fetes al jutge central de menors pel que fa als menors imputats per qualsevol dels delictes als quals es refereixen els articles 571 a 580 del Codi Penal.»

Quart. S'introdueix una nova disposició addicional cinquena a la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, amb la redacció següent:

«Disposició addicional cinquena.

El Govern, dins el termini de cinc anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei orgànica, ha de remetre al Congrés dels Diputats un informe, on s'han d'analitzar i avaluar els efectes i les conseqüències de l'aplicació de la disposició addicional quarta.»

Article tercer. *Modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

Es modifiquen els articles 65 i 96 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, en els termes següents:

Primer. Es modifica l'apartat 5è de l'article 65, que queda redactat de la manera següent:

«Dels recursos que estableix la Llei contra les sentències i altres resolucions dels jutjats centrals penals, dels jutjats centrals d'instrucció i del Jutjat Central de Menors.»

Segon. S'introdueix un segon apartat a l'article 96, amb el contingut que es recull a continuació, i l'actual contingut de l'article esmentat passa a constituir un nou apartat 1:

«1. A cada província, amb jurisdicció en tota ella i seu a la seva capital, hi ha d'haver un o més jutjats de menors. Això no obstant, quan el volum de feina ho aconselli, es poden establir jutjats de menors la jurisdicció dels quals s'estengui a un partit determinat o agrupació de partits, o bé a dues o més províncies de la mateixa comunitat autònoma. Agafen el nom de la població on radiqui la seva seu.

2. A la ciutat de Madrid, amb jurisdicció a tot Espanya, hi ha un Jutjat Central de Menors, que coneix de les causes que li atribueixi la legislació reguladora de la responsabilitat penal dels menors.»

Article quart. *Modificació de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial.*

Es modifiquen els articles 1, 6, 19 i 61 de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial, en els termes següents:

Primer. Es modifica l'article 1, que queda redactat de la manera següent:

«El Tribunal Suprem, l'Audiència Nacional, els jutjats centrals d'instrucció, els jutjats centrals penals, els jutjats centrals contenciosos administratius i el Jutjat Central de Menors tenen jurisdicció a tot Espanya.»

Segon. Es modifica l'article 6, que queda redactat de la manera següent:

«El Tribunal Suprem, l'Audiència Nacional, els jutjats centrals d'instrucció, els jutjats centrals penals, els jutjats centrals contenciosos administratius i el Jutjat Central de Menors tenen la seu a la ciutat de Madrid.»

Tercer. Es modifica l'article 19, que queda redactat de la manera següent:

«1. La planta del Jutjat Central de Menors i dels jutjats de menors és la que estableix l'annex XI d'aquesta Llei.

2. El Jutjat Central de Menors i els jutjats de menors han de ser servits per magistrats.

3. La provisió del Jutjat Central de Menors i dels jutjats de menors es fa mitjançant concurs, que es resol a favor dels qui acreditin l'especialització corresponent a l'Escola Judicial i tinguin més bona posició a l'escalafó i, si no n'hi ha, a favor dels magistrats amb més bona posició a l'escalafó.»

Quart. Es modifica l'article 61, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutjats de menors tenen la competència que estableix la legislació reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

2. Les audiències provincials coneixen dels recursos interposats contra les resolucions dels jutjats de menors en l'àmbit de la seva respectiva província, sens perjudici del que disposa la legislació reguladora de la responsabilitat penal dels menors per a l'Audiència Nacional.»

Cinquè. Es modifica parcialment l'annex XI de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, en el sentit d'incorporar-hi un jutjat central de menors.

Disposició adicional única.

Tots els preceptes que conté aquesta Llei tenen caràcter orgànic, a excepció del que disposa l'article quart, que té caràcter ordinari.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

La present Llei orgànica entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat», a excepció del que disposa l'article segon, que entra en vigor el dia en què ho faci la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 22 de desembre de 2000.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

23660 LLEI ORGÀNICA 8/2000, de 22 de desembre, de reforma de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social. («BOE» 307, de 23-12-2000.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots el qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica, Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El 12 de gener de 2000 es va publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, i durant la seva vigència es van detectar aspectes en què la realitat del fenomen migratori supera les previsions de la norma.

Alhora, la nostra normativa ha de ser conforme amb els compromisos assumits per Espanya, concretament, amb les conclusions adoptades pels caps d'Estat i de Govern dels estats membres de la Unió Europea els dies 16 i 17 d'octubre de 1999 a Tampere sobre la creació d'un espai de llibertat, seguretat i justícia.

La reforma de la Llei orgànica 4/2000 parteix de la situació i les característiques de la població estrangera a Espanya, no només en l'actualitat, sinó amb vista als anys futurs, i regula la immigració des de la consideració d'aquesta com un fet estructural que ha convertit Espanya en un país de destinació dels fluxos migratoris i, per la seva situació, també en un punt de trànsit cap a altres estats, els controls fronterers dels quals en les rutes des del nostre han estat eliminats o reduïts substancialment.

D'altra banda, aquesta normativa forma part d'un plantejament global i coordinat en el tractament del fenomen migratori a Espanya, que preveu des d'una visió àmplia tots els aspectes que hi estan vinculats, i, per això, no només des d'una perspectiva única, com pugui ser la del control de fluxos, la de la integració dels residents estrangers, o la del codesenvolupament dels països d'origen, sinó totes elles conjuntament.

II

Aquesta Llei orgànica conté tres articles; el primer es dedica a la modificació de l'articulat de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social; l'article segon modifica la disposició adicional única i hi afegeix una nova disposició adicional, i el tercer adequa els títols i capítols a la reforma efectuada.

La Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, conserva l'estructura articulada a l'entorn d'un títol preliminar dedicat a disposicions generals i on apareix concretat el seu àmbit d'aplicació, quatre títols, i es tanca amb les oportunes disposicions additionals, transitòries, derogatòries i finals. El títol I recull els articles dedicats als «Drets i llibertats dels estrangers»; títol II, sobre «Règim jurídic dels estrangers»; títol III, «De les infraccions en matèria d'estrangeria i el seu règim sancionador», i finalment el títol IV, relatiu a la «Coordinació dels poders públics en matèria d'immigració».

III

La modificació del títol preliminar és una mera millora gramatical en la definició dels estrangers, i es conserven les exclusions de l'àmbit de la llei que establia la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener.

IV

Respecte a la modificació del títol I, el contingut del qual és especialment important, s'ha perseguit complir el manament constitucional de l'article 13 que estableix que els estrangers gaudeixen a Espanya de les llibertats públiques que garanteix el seu títol I, en els termes que estableixin els tractats i la llei, així com la jurisprudència sobre aquest tema del Tribunal Constitucional (sentèn-